

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Utókövetés

Mindannyian következetesebben vehetünk részt a misszionáriusi munkában, ha félelmünket valódi hittel váltjuk fel.

Most szeptemberben lesz hatvannégy esztendeje, hogy hazatértem angliai misszióból. Három nappal a hazatérésem után egy barátommal elmentem a Utahi Egyetem tanévnyitó báljára. Barátom mesélt egy Barbara Bowen nevű, gyönyörű szép másodéves lányról, akivel szerinte feltétlenül találkoznom kellett. Odavezette hozzám, bemutatott minket egymásnak, aztán táncolni kezdtünk.

A tánc azonban sajnos lekérős tánc volt, ami azt jelentette, hogy csak addig táncolhattál az adott lánnyal, míg valaki le nem kérte. Barbara életvidám, népszerű lány volt, így hát szinte egy percet sem táncoltam vele, mire egy másik fiatalember lekérte.

Ezt teljességgel elfogadhatatlannak tartottam. Mivel a misszióm során megtanultam az utókövetés fontosságát, megszereztem a telefonszámát, és már másnap felhívtam, hogy találkára invitáljam, őt azonban lefoglalták iskolai és társasági kötelezettségei. Szerencsére a misszióm arra is megtanított, hogy állhatatos legyek még a csüggedés óráján is, így aztán idővel sikerült a légyott, amely további randevúhoz vezetett. E találkák során valahogy képes voltam meggyőzni, hogy én vagyok az egyetlen igaz és élő visszatért misszionárius – legalábbis ami őt illeti. Most, 64 évvel

később, hét gyermekünk, sok unokánk és dédunokánk szolgál bizonyítékul arra a jelentőségteljes igazságra, hogy nem számít, milyen jó az üzeneted, talán soha nem lesz lehetőséged átadni következetes, állhatatos utókövetés nélkül.

Talán ezért kaptam azt az egyértelmű megérzést, hogy végezzek utókövetést két korábbi általánoskonferenciái beszédem kapcsán.

A 2011. októberi konferencián azt szorgalmaztam, hogy emlékezzünk az Úr e fontos szavaira: „Mert nevezzétek így egyházamat az utolsó napokban, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának.”¹

E szavakkal az Úr világossá teszi, hogy ez nem csupán egy formális

titulus, hanem az a név is, amelyen az Ő egyházát nevezni kell. Ennek az egyértelmű kijelentésnek a fényében nem lenne szabad semmilyen más néven utalnunk az egyházra, mint például „mormon egyház” vagy „UNSZ egyház”.

A *mormon* szó használata helyénvaló lehet néhány szöveggörnyezetben, az egyház tagjaira utalva, mint például mormon pionírok, illetve olyan intézmények esetében, mint a Mormon Tabernákulum Kórus. Az egyháztagokat széles körben ismerik mormonokként, és a más hitet vallókkal folytatott beszélgetéseink során helyénvaló, ha netán mormonként utalunk magunkra, feltéve, hogy az egyház teljes nevét is megadjuk.

Ha az egyháztagok megtanulják az egyház helyes nevét használni a *mormon* szó mellett, azzal kiemeljük, hogy keresztények vagyunk, a Szabadító egyházának tagjai.

Fivérek és nőtestvérek, végezzünk utókövetést, és alakítsuk ki a szokást, hogy egyértelművé tesszük: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagyunk.

A második üzenetet, amellyel kapcsolatban úgy érzem, utókövetést kell végeznem, a legutóbbi konferencián mondtam, amikor arra buzdítottam az egyháztagokat, imádkozzanak azért,

hogyan az Úr legalább egy emberhez elvezesse őket, akinek még karácsony előtt átadhatják a felhívást, hogy ismerje meg a visszaállított evangéliumot. Sok egyháztagnak osztotta meg velem különleges élményeit, melyek abból fakadtak, hogy misszionáriusi lehetőségeket kértek az Úrtól.

Egy visszatért misszionárius például kimondottan azért imádkozott, hogy elvezetessen ahhoz az „egyvalakihez”, aki felé kinyújthatja a kezét. Egy korábbi főiskolai társa neve ötlött az eszébe. A Facebook segítségével felvette vele a kapcsolatot, és tudomására jutott, hogy a lány azért imádkozott, hogy megtudja, mi élete célja és értelme. Ez a fiú éppen akkor végzett utókövetést, amikor a lány az igazságot kereste, és a lány decemberben meg is keresztelkedett.

Sok hasonló meghívásról számoltak be nekem, de csupán kevesen végeztek olyan utókövetést, mint ez a férfitestvér.

Erősen hiszek az utókövetés tanítélében. Amint azt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című misszionárius kalauz megfogalmazza: „Egy felkérés átadása utókövetés nélkül olyan, mint elkezdni egy utazást, és nem befejezni, vagy megvenni egy jegyet egy koncertre, és aztán nem elmenni rá. A befejezetlen cselekvésnek köszönhetően a kötelezettség tartalmatlan lesz.”²

A *Prédikáljátok evangéliumomat!* nem csupán azt tanítja meg mindenkinek, hogy miként adjon át meghívást, hanem azt is, hogy miként végezzünk utókövetést a meghívásunk kapcsán. A misszionáriusi munka célját a következőképpen határozza meg: „Másokat Krisztushoz hívni azért, hogy segítsz nekik elfogadni a visszaállított evangéliumot a Jézus Krisztusba és engesztelésébe vetett hit, a bűnbánat, a keresztelés, a Szentlélek elnyerése és a mindvégig kitartás által.”³

A meghívás természetesen része ennek a folyamatnak, de figyeljétek meg, hogy sokkal többet rejt az egyháztagnak misszionáriusi munkája annál, hogy egyszerűen csak felkérjük az embereket a misszionáriusok meghallgatására. Magában foglalja a misszionáriusokkal való utókövetést a hit kialakítása, a bűnbánatra motiválás, a szövetségekre való felkészülés és a mindvégig kitartás kapcsán.

Az utókövetés e tantétele megmutatkozik az Apostolok cselekedeteinek könyvében is:

„Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba...”

És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba.

Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát.

Péter pedig mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk!

Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük.

Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”

Ez igen erőteljes felhívás az Úr egyik szolgájától, nemde? Péter

azonban nem fejezte be a felhívással. A szentírásbeli történet azzal folytatódik, hogy Péter „*őt jobbkezénél fogva felemelé*, és azonnal megerősödének az ő lábái és bokái.

És felszökvén, megállta és jár vala és *beméne ő velök a templomba*, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.”⁴

Más szavakkal Péter nem csupán hangot adott papsági felhatalmazásának, és felkérte a férfit, hogy keljen fel és járjon, hanem felhívását azzal követte, hogy kezét nyújtotta a férfinak, jobb kezénél fogva felemelte őt, aztán pedig bement vele a templomba.

Péter példájának szellemében hadd tegyem hozzá azt, hogy mindannyian következetesebben vehetünk részt a misszionáriusi munkában, ha félelmünket valódi hittel váltjuk fel, és legalább negyedévente – vagyis egy évben négy alkalommal – meghívunk valakit, hogy részesüljön a misszionáriusok tanításában, akik felkészültek arra, hogy az Úrtól eredő őszinte és szívből jövő sugalmazással tanítsanak a Lélek által. Együtt nyomom követhetjük a felkéréseinket, és kézen foghatunk másokat, felemelve őket és mellettük járva a lelki utazásuk során.

Azért, hogy segítsék nektek ebben a folyamatban, arra hívok fel minden egyháztagnak, hogy a jelenlegi elhívásoktól vagy az egyházi tevékenységeitek mértékétől függetlenül szerezzenek

be egy példányt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* könyvből, amely megszerezhető az elosztóközpontjainkban és az interneten. Az internetes változat ingyen elolvasható és letölthető. Ez a könyv útmutató a misszionáriusi munkához – ami azt jelenti, hogy útmutató mindannyiunk számára.

Olvassátok, tanulmányozzátok, azután alkalmazzátok, amit tanultok, hogy segítsen megértenetek, miként hozzatok lelkeket Krisztushoz a meghívás és az utókövetés segítségével. Amint azt Thomas S. Monson elnök mondta: „Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz.”⁵

Jézus Krisztus ezt tanította tanítványainak:

„Az aratni való sok, de a munkás kevés.

Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.”⁶

Napjainkban az Úr a világ történelmében látott legnagyobb számú teljes

idejű misszionáriussal válaszolta meg ezt az imát. A hithű munkások ezen új hullámával az Úr ismét lehetőséget adott nekünk, hogy segítsünk a lelkek e nagyszerű aratásában.

Az egyháztagok gyakorlatiasan tudják segíteni és támogatni figyelemre méltó misszionáriusainkat. Például elmondhatjátok a misszionáriusoknak, hogy a *Prédikáljátok evangéliumomat!* könyvet tanulmányozzátok, és megkérhetitek őket, mutassák meg, ők mit tanulmányoznak éppen. Gondolataitok megosztása során elmélyül a bizalom az egyháztagok és a teljes idejű misszionáriusok között, ahogyan azt az Úr is megparancsolta:

„minden ember az Úristennek, méghozzá a világ Szabadítójának a nevében [szóljon]”⁷.

Továbbá: „Íme, kiküldtelek titeket, hogy tanúságot tegyetek és figyelmeztessétek az embereket, és minden embernek, akit figyelmeztettek, figyelmeztetnie kell a felebarátját.”⁸

Fivérek és nőtestvérek, el tudjátok képzelni, milyen hatása lenne annak, ha a családtagok és a barátok a teljes idejű misszionáriusaiknak írott leveleik és e-mailjeik részévé tennék, amit a *Prédikáljátok evangéliumomat!* könyvből tanulnak személyes tanulmányozásuk során? El tudjátok képzelni, milyen áldások érik majd a családokat, amikor jobban megismerik és megértik, mit tanulnak és tanítanak fiaik és lányaik a missziójukon? Akárcsak kis mértékben is fel tudjátok-e fogni az engesztelő

kegyelem elképesztő kiadását, amelyet megkapunk, egyénileg és együttesen is, a Szabadító mindazoknak adott ígérete szerint, akik bizonyoságot tesznek a lelkek Őhozá hívásának folyamata során – majd pedig utókövetik ezeket a felhívásokat?

„[Á]ldottak vagytok – mondta az Úr Joseph Smith prófétán keresztül –, mert a bizonyosság, amit tettetek, fel lett jegyezve a mennyben, hogy reá tekintsenek az angyalok; és ők örvendeznek miattatok, és bűneitek megbocsáttattak nektek.”⁹

„Mert én megbocsátom nektek a bűneiteket, ezzel a parancsolattal – hogy maradjatok állhatatosak... [a bizonyágtételben] az egész világnak azon dolgokról, amiket közöltem veletek.”¹⁰

Ha nem feledkezünk meg az utókövetésről, az Úr sikerre viszi a fáradozásainkat. Láttam azt a kimondhatatlan örömet, amely a bizonyágból fakadó meghívást és a hittel teli utókövetést kíséri az egyháztagok körében szerte a világon. Mikor nemrég Argentínában jártam, arra buzdítottam az egyháztagokat, hogy hívjanak meg valakit istentiszteletre a mostani általános konferencia előtt. Egy Joshua nevű nyolcéves kisfiú megfogadta szavaimat, és meghívta a legjobb barátját, annak családjával együtt, az egyházközségük nyílt napjára Buenos Airesben. Hadd olvassak fel a levélből, amelyet nemrég kaptam, és amely mesél Joshua meghívásáról, valamint hittel teli utókövetéséről:

„[Joshua] pár percenként kiszaladt a bejárathoz, hogy megnézzze, jönnek-e már. Azt mondta, tudja, hogy el fognak jönni.

Az est igencsak előrehaladt, Joshua barátja pedig még mindig nem érkezett meg, de a kisfiú nem adta fel, hanem pár percenként hűségesen leellenőrizte a főbejáratot. Már épp hozzáláttak volna az elpakoláshoz, amikor Joshua fel-alá ugrándozva jelentette a hírt: »Itt vannak! Itt vannak!« Felnéztem, és azt láttam, hogy egy teljes család közeleg a gyülekezeti ház felé. Joshua kiszaladt, hogy üdvözlje őket, és megölelte a barátját. Aztán mindannyian bejöttek, és úgy tűnt, a családnak nagyon tetszik a nyílt nap. Hazavittek néhány egyházi kiadványt, és hosszasan ismerkedtek újdonsült barátaikkal. Nagyszerű volt látni ennek a kisfiúnak a hitét, és tudni, hogy az elemis gyerekek is lehetnek misszionáriusok.”¹¹

Bizonyosságom van arról, hogy ha együtt munkálkodunk, megkeresve azt a bizonyos „egyvalakit”, aztán meghívjuk, valamint bizalommal és hittel végzünk utókövetést, akkor az Úr ránk fog mosolyogni, és Isten gyermekeinek százezrei fognak célra és békességre lelni Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Az Úr áldjon meg mindannyiunkat a szabadítás munkájának meggyorsítására tett erőfeszítéseinkben! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 115:4.
2. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 200.
3. *Prédikáljátok evangéliumomat!* 1.
4. Cselekedetek 3:1–8; kiemelés hozzáadva.
5. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2013. nov. 4.
6. Máté 9:37–38.
7. Tan és a szövetségek 1:20.
8. Tan és a szövetségek 88:81.
9. Tan és a szövetségek 62:3.
10. Tan és a szövetségek 84:61.
11. Magánlevél, 2014. márc. 10.

Jean A. Stevens

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

„Ne félj, mert én veled vagyok”

Miközben egyre nagyobb hitet és bizalmat alakítunk ki az Úrban, hozzáférésünk lesz az Ő áldó és megszabadító hatalmához.

Kevés érzés hasonlítható a szülővé válás gyengéd érzelmeihez. Nincs édesebb élmény, mint kezünkbe venni egy közvetlenül a mennyből jövő drága kisbabát. Egyik fivérem különösen szívszorító módon tapasztalta meg ezt az érzést. Első kisfia koraszülöttként látta meg a napvilágot; csupán 1300 gramm volt a súlya. Hunter élete első két hónapját a kórház újszülött intenzív osztályán töltötte. Érzelmileg nagyon nehéz időszak volt ez a család számára, mialatt reménykedtünk és az Urat kéreltük, hogy segítsen.

A kicsi Hunternek sok segítségre volt szüksége. Nem tudott erősödni, ami pedig az életben maradásához fontos lett volna. Szerető édesapja erős keze gyakran nyúlt kisfia apró kezecskéjéért, hogy biztatást adjon törekeny kisgyermekének.

Így van ez Isten minden gyermekeivel. Mennyei Atyánk kezét nyújtja mindannyiunk felé az Ő végtelen szeretetével. Neki hatalma van minden dolog felett, és segíteni szeretne nekünk tanulni, növekedni, és visszatérni Őhöz. Ez határozza meg Atyánk célját: „hogy véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét”¹.

Miközben egyre nagyobb hitet és bizalmat alakítunk ki az Úrban, hozzáférésünk lesz az Ő áldó és megszabadító hatalmához.

A Mormon könyve lapjait átszövi az Úr – gyermekei megszabadítására irányuló – hatalmának e csodálatos motívuma. Nefi vezette be a könyv legelső fejezetében. A 20. versben ezt olvashatjuk: „...íme, én, Nefi meg fogom mutatni nektek, hogy az Úr gyengéd irgalmassága mindazokra kiterjed, akiket hitük miatt kiválasztott, hogy hatalmassá tegye őket; végül hatalmat adván nekik a szabadulásra.”²

Sok évvel ezelőtt igen személyes módon jutottam el az e versben kifejezésre juttatott igazságok megértésére. Felismertem, mennyire közel is van Mennyei Atyánk, és mennyire szeretne segíteni nekünk.

Egy nap, este felé, a gyermekeimmel autóztunk, amikor figyelmes lettem egy fiúra, aki az elhagyatott út mentén gyalogolt. Miután elmentünk mellette, félreérthetetlenül az a benyomásom támadt, hogy vissza kell fordulnunk és segítenünk kell neki. De mivel attól tartottam, hogy talán megijed, ha egy idegen megáll mellette a